The Gillette Man and Japanese Women

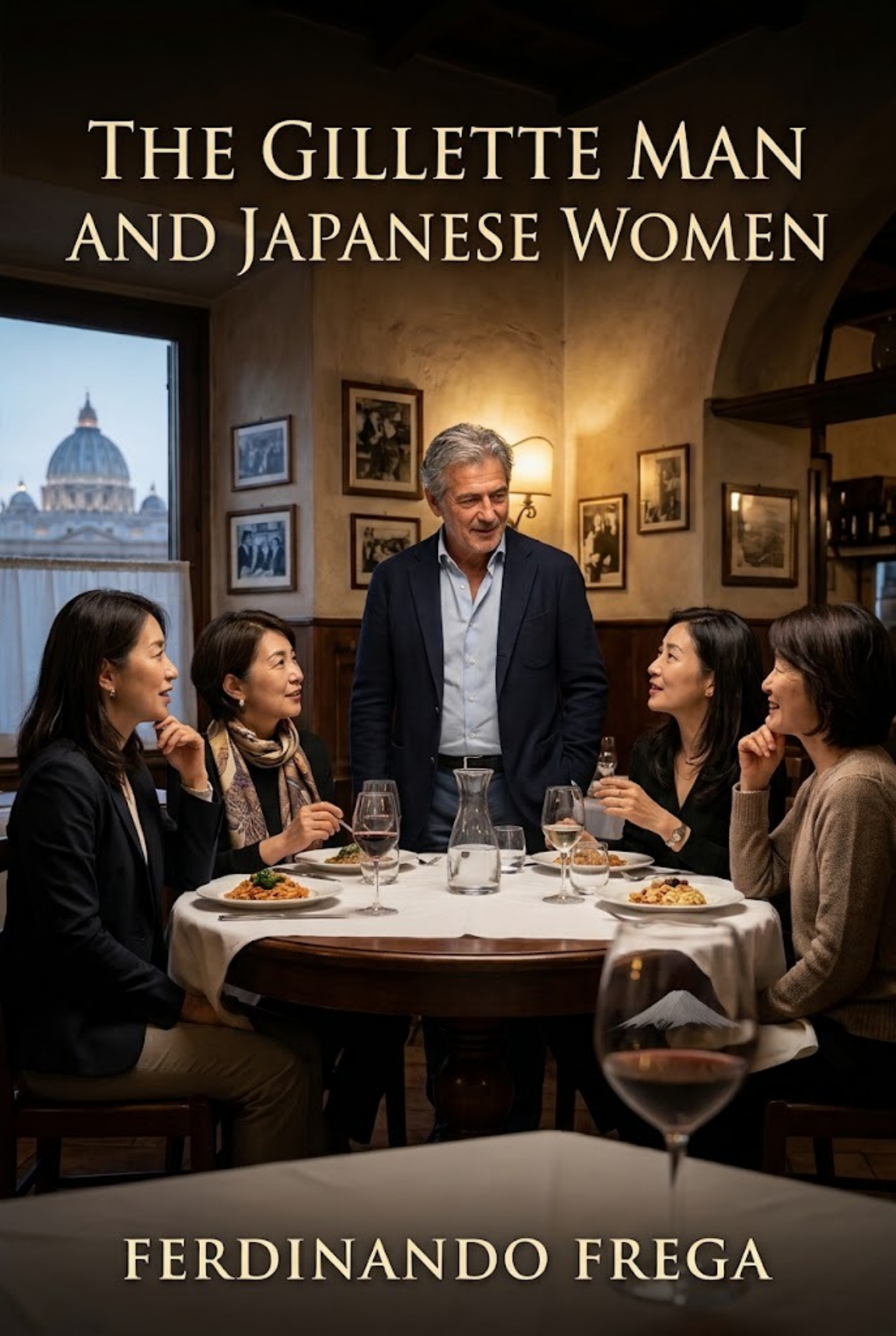

FERDINANDO FREGA

A GILLETTE-EMBER ÉS A JAPÁN NŐK

The Art of Attraction · 11

Épp megérkeztem Rómába, és mint mindig, ellátogattam a vatikáni Szent Péter-bazilikába. Ez volt az egyetlen tiszteletadásom első Gillette-kollégám előtt, aki Galilea területét dolgozta meg egy tizenkét fős csapattal, amely mindenhová követte. Olyan számokat produkált, hogy kétezer évvel később még a Wall Street sem tudja felvenni a jegyzései közé.

A főbejárathoz vezető folyosón sétáltam, délelőtt tizenegy óra volt, amikor egy csoport egyetlen mondattal magára vonta a figyelmemet: HELP ME, PLEASE?

Épp csak annyi idő, hogy kitaláljam, nekem szól-e a segélykérés, és ahogy megfordultam, hat jellegzetesen ázsiai vonású nő szemével találkozott a tekintetem: rögtön mosolygósak, napfényesek, gyönyörűek, kedvesek, jó modorúak, elegánsak. Azonnal megértettem, hogy nem kínai nők, a mandulavágású szemű nápolyiak. És valóban, amikor megkérdeztem: WHERE ARE YOU FROM, mind egyszerre felelték: I come from Japan. A Felkelő Nap asszonyai és leányai:

AZ ÉN JAPÁNOM.

Mosolygok, és rögtön bemutatkozom, leporolva egy angolt, amelyet egy ideje nem használtam: NICE TO MEET YOU, MY

NAME IS FREGA. Ők pedig melegen, tökéletes összhangban, kórusban felelnek, és így szólítanak… FREGA SUN.

A fenébe. Még meg sem szólaltam, és már napnak hívnak. Így hát jön a kérdésem: miért hívtok napnak? Őrülten nevetni kezdenek, hogy elmagyarázzák: az ő SUN-juk nem a nap, hanem SAN, a tisztelet legszebb formája egy személy iránt. Kódban beszéltek.

Így hát középre álltam, és elmagyaráztam, mit jelent a SAN olaszul: ezt a szót adjuk a katolikus szenteknek, azoknak, akiket az Anyaszentegyház szentté avatott, és jobb életre szenderültek. Nekem pedig még nem járt ki a cím, csak azért, mert még éltem.

Eh. Mind őrülten nevettek.

Nem tudtam, mit tegyek vagy mondjak még. A korábbi HELP ME PLEASE-ük eltűnt, de egy kiváltságos helyen voltam, és a világ minden kincséért sem hagytam volna el: a nők elméjében.

A legidősebb belém karolt, továbbra is rám mosolygott, és hívott, hogy kövessem őt és a többieket. A kijárat felé indultunk. Azt hittem, ez megint a galileai kollégám egyik tréfája. De hová mentünk?

Néhány utca, néhány mellékköz, és megérkezünk egy római trattoriába, ahol meghívnak ebédre. Meglepett és megdöbbent vagyok, de mindez egyetlen okból történik: a japán nőknek radarjuk van, mint a világ összes nőjének, de az övékét másképp hangolta a szamurájok kultúrája, ahol minden élet elé a kódexet helyezik. Igen, jól hallottad. Rómában vagyunk,

Olaszországban, de abban a trattoriában azt mondták nekem: WELCOME TO JAPAN.

Egy szigorúan kerek asztalhoz ülünk. Mindannyian egymás arcába nézünk. Egy olasz fogadóban nem ez a szokásos asztalforma, de talán épp ezért választották.

Megkérdezik, hány éves vagyok, mivel foglalkozom, olasz vagyok-e, nős vagyok-e, vannak-e gyerekeim. Én pedig egy kérdéssel felelek: Japánban így hallgatja ki a rendőrség a tolvajokat?

Újabb nevetésroham. De kíváncsiak, tudni akarnak, és kérés nélkül akarnak elvenni: ők a világ női.

Elmondom nekik, hogy kognitív tolvaj vagyok. Olaszországban ez a szerep azoké, akiket rubacuorinak, szívtolvajnak hívunk, és akik nem mindig a klasszikus latin szeretők. Azok az ötvenes években jók voltak; mára lejártak, mint a joghurt.

Nevetésroham, de nem tudom eldönteni, a vicceken nevetnek-e, a tartásomon, vagy csak udvariasságból. Aztán a csoport legidősebbje, szinte mintha bocsánatot kérne, elmagyarázza a viselkedésüket, és bepillantást enged a japán kultúrába, és épp ott megértem, hogy az életem egyik olyan otthonában vagyok, ahová jártam.

Azzal kezdi, hogy ők nem hat buta liba, amely gágog, mielőtt a vízbe megy: a mosoly gyönyör, öröm, tisztelet, és nem csupán érzelmi vonás.

Egy tapodtat sem engednek abból, hogy választ akarnak a kérdéseikre, így elmondom nekik, hogy hatvanegy éves vagyok, nős, három gyerekem van, és 1993 óta van egy

megállapodásom a feleségemmel, amely megengedi, hogy a világ bármely pontján eljegyezzem magam, egyetlen feltétellel: hogy határozott idejű szerződéssel, és anélkül, hogy bárkinek gyereket adnék.

Azt hittem, a mosolyok újra felragyognak, de mintha varázsütésre eltűnnek, és minden arcon megjelenik a komoly változat, annyira, hogy azon tűnődöm, hol hibáztam.

A csoport legidősebbje közelebb hajol, és rögtön elmondja, hogy harminc napja vannak Olaszországban, és sok emberrel találkoztak, de soha senki nem viselkedett ilyen intellektuális őszinteséggel. Röviden: bók.

Soha nem volt pillanatom, amikor eltévedtem volna, vagy konfliktusom a saját személyiségemmel, és egóm sem, amelynek felelnem kellett volna. De tudtam, hogy abban a pillanatban kognitívan a Fuji csúcsán vagyok, csak a rossz oldalon, egy római trattoriában.

A gyors gondolatom még el sem halványult, amikor a legfiatalabb felém fordul, és azt mondja: Mr. Frega Fuji. Én pedig: minchiaaaaa.

Keresem őt a tekintetében, a szemében, és gyengéden azt mondom neki: drágám, köszönöm a Fujit, de most mennem kell, lejárt az idő. Mielőtt azonban elmegyek, az asztalra teszem a gillettenarrative.com nem-névjegykártyáimat, mindegyiküknek egyet.

Megdöbbennek. Ismerik azt az oldalt. Egész Japán ismeri; ők fedezték fel elsőként a világon. Talán csak most értem meg, miért.

A kódok, amelyeket apám hagyott rám: soha nem volt alkalmam megkérdezni tőle, járt-e valaha Japánban, de egy dologban biztos vagyok. A hat nő megfejtette őket, és csendben kimondta az ítéletét.

Elmegyek. Leteszek némi pénzt az asztalra az ebédjükért, és látom, hogy mind együtt sírnak. Azt hiszem, megsértődtek, mert egyikükkel sem jegyeztem el magam. Ehelyett mind kórusban integetnek búcsút, és azt mondják:

ciao gillettenarrative

Ferdinando

Már nem árul. Mesél.

És ingyen teszi, a nőkért, akik igazán látják –

akiknek soha semmit nem ajánlott.

Tisztelet a világ nőinek.

Egy férfi sikere mindig és kizárólag az ő karjaikon keresztül vezetett.